

Elijah - numer dziewięć

Prorok skłamał

Jeff Pippenger

2023-10-11

Zakończyliśmy ostatni artykuł fragmentem, który dotyczy „ducha kłamstwa”. Poniżej znajduje się jeden z akapitów z tego fragmentu.

Nieuświęceni duchowni występują przeciw Bogu. Chwałą Chrystusa i boga tego świata jednym tchem. Gdy rzekomo przyjmują Chrystusa, obejmują Barabasza i swoim postępowaniem mówią: 'Nie tego Człowieka, lecz Barabasza.' Niech wszyscy, którzy czytają te słowa, mają się na baczności. Szatan chełpi się tym, co może uczynić. Zamierza rozbić jedność, o którą Chrystus modlił się, aby istniała w Jego Kościele. Mówi: 'Wyruszę i będę duchem kłamstwa, by zwodzić tych, których zdołam, krytykować, potępiać i przeinaczać.' Niech syn podstępu i fałszywego świadectwa zostanie przyjęty przez Kościół, który otrzymał wielkie światło, wielkie dowody, a ten Kościół odrzuci poselstwo, które Pan posłał, i przyjmie najbardziej nierozsądne twierdzenia oraz fałszywe przypuszczenia i fałszywe teorie. Szatan śmieje się z ich głupoty, bo wie, czym jest prawda. Testimonies to Ministers, 409.

Niech „syn oszustwa i fałszywego świadectwa zostanie przyjęty przez kościół, który otrzymał wielkie światło, wielkie dowody, a ten kościół odrzuci poselstwo, które Pan posłał, i przyjmie najbardziej nierozsądne twierdzenia oraz fałszywe założenia i fałszywe teorie”. W 1863 roku adwentyzm millerowski „powrócił” do nierozsądnej i fałszywej metodologii stosowanej przez odstępczy protestantyzm i odrzucił dokonane przez Williama Millera określenie „siedmiu czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Temat „powrotu” był reprezentowany przez buntowników w czternastym rozdziale Księgi Liczb, kiedy postanowili wybrać sobie wodza i wrócić do Egiptu.

I mówili jeden do drugiego: Ustanówmy sobie wodza i wróćmy do Egiptu. Księga Liczb 14:4.

Zagadnienie „powrotu” do odstępczego protestantyzmu zostało również przedstawione u Jeremiasza, gdy w rozdziale piętnastym powiedziano mu, że upadli protestanci mogli powrócić do niego, ale on nie miał do nich „wracać”.

Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie weseliłem; siedziałem sam z powodu Twojej ręki, bo napełniłeś mnie oburzeniem. Dlaczego mój ból jest nieustanny, a moja rana nieuleczalna, która nie chce się zagoić? Czy będziesz dla mnie zupełnie jak kłamca i jak wody, które zawodzą? Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, znów cię przyprowadzę i będziesz stał przede Mną; a jeśli oddzielisz to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta. Niech oni wracają do ciebie, ale ty do nich nie wracaj. I uczynię cię dla tego ludu warownym murem spiżowym; będą walczyć przeciw tobie, lecz nie przemogą cię, bo Ja jestem z tobą, by cię wybawić i ocalić — mówi Pan. Jeremiasz 15:17–20.

Być może najjaśniejszą proroczą ilustracją zasady, by nie wracać do odstępczego protestantyzmu, jest historia nieposłusznego proroka, który przekazał Jeroboamowi, pierwszemu królowi północnego królestwa dziesięciu plemion, przesłanie napomnienia.

A król rzekł do męża Bożego: Chodź ze mną do domu i posil się, a dam ci nagrodę. Lecz mąż Boży rzekł do króla: Choćbyś mi dał połowę twego domu, nie wejdę z tobą ani nie będę jadł chleba, ani nie będę pił wody w tym miejscu. Gdyż tak mi nakazano słowem Pana, mówiąc: Nie jedz chleba ani nie pij wody, ani nie wracaj tą samą drogą, którą przyszedłeś. Zatem poszedł inną drogą i nie wrócił tą drogą, którą przyszedł do Betel. 1 Księga Królewska 13:7-10.

Bóg polecił nieposłusznemu prorokowi, by nie wracał tą samą drogą, którą przyszedł. Adwentyzm millerowski wyszedł z protestantyzmu, reprezentowanego przez Sardes, i nie mieli wracać. Chociaż nieposłuszny prorok dobrze wiedział, że nie wolno mu wracać tą samą drogą, fałszywy prorok z królestwa Jeroboama powiedział mu, że Bóg rzekł, iż nieposłuszny prorok ma wrócić do domu tego fałszywego proroka i spożyć z nim posiłek. Wbrew Bożemu poleceniu właśnie tak uczynił. Gdy tylko zaczął jeść pokarm fałszywego proroka, Biblia jasno stwierdza, że prorok z Samarii skłamał.

A w Betel mieszkał stary prorok; i jego synowie przyszli i opowiedzieli mu wszystkie czyny, których dokonał tego dnia w Betel mąż Boży; także słowa, które wypowiedział do króla, opowiedzieli swemu ojcu. A ich ojciec rzekł do nich: Którędy poszedł? Bo jego synowie widzieli, którą drogą poszedł mąż Boży, który przyszedł z Judy. I rzekł do swoich synów: Osiodłajcie mi osła. Osiodłali więc mu osła i wsiałł na niego; pojechał za mężem Bożym i znalazł go siedzącego pod dębem. I rzekł do niego: Czy ty jesteś mężem Bożym, który przyszedł z Judy? A on rzekł: Jestem. Wtedy rzekł do niego: Pójdź ze mną do domu i posil się chlebem. A on rzekł: Nie mogę wrócić z tobą ani wejść z tobą; nie będę też jadł chleba ani pił wody z tobą w tym miejscu. Albowiem powiedziano mi słowem Pana: Nie będziesz tam jadł chleba ani pił wody, ani nie wrócisz, idąc tą samą drogą, którą przyszedłeś. On zaś rzekł do niego: I ja jestem prorokiem jak ty, a anioł przemówił do mnie słowem Pana, mówiąc: Sprowadź go z sobą do swego domu, aby jadł chleb i pił wodę. Lecz go okłamał. I wrócił z nim, i jadł chleb w jego domu, i pił wodę. 1 Księga Królewska 13:11-19.

Nieposłuszny prorok jadł i pił z kłamliwym prorokiem z Samarii, co oznacza, że przyjął poselstwo odstępczego proroka, a odrzucił poselstwo Pana. To samo poselstwo, które tego samego dnia wiernie głosił. Doskonale wiedział, że nie powinien wracać, a jednak to zrobił. Siostra White informuje nas, że jeśli "syn oszustwa i fałszywego świadectwa" zostanie przyjęty przez kościół, który otrzymał wielkie światło i wielkie dowody, to kościół ten odrzuci poselstwo, które Pan posłał. W historii millerytów pierwszy anioł rozświetlił ziemię swoją chwałą. W 1840 roku poselstwo pierwszego anioła dotarło do każdej stacji misyjnej na świecie.

Wieść o rychłym przyjściu Pana w mocy i wielkiej chwale do naszego świata jest prawdą, a w 1840 roku wiele głosów podniosło się, aby ją głosić. Manuscript Releases, tom 9, 134.

Wkrótce potem adwentyzm millerowski powrócił do "kłamstwa" metodologii odstępczego protestantyzmu i odrzucił "poselstwo Pana", które Bóg posłał przez Williama Millera. Odrzucił

poselstwo Mojżesza, przedstawione przez Eliasza, a "kłamstwo" przyjęte na początku w historii ruchu millerowskiego reprezentuje "kłamstwo", w które wierzy się na końcu; "kłamstwo", które sprowadza mocne zwiedzenie na laodycejski adwentyzm.

I z wszelkim zwodzeniem nieprawości w tych, którzy giną, ponieważ nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni. I dlatego Bóg pośle na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu, aby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz upodobali sobie nieprawość. 2 Tesaloniczan 2:10-12.

Próbujemy ukazać rolę Eliasza jako symbolu w powiązaniu z równoległymi dziejami rogu protestantyzmu i rogu republikanizmu w okresie, gdy panuje szóste królestwo prorocstwa biblijnego. Trudność w proroczym połączeniu wszystkich kwestii z 1863 roku, przynajmniej dla mnie, polega na rozmaitych wzajemnie powiązanych liniach, które ocierają się o pojęcie "okrężnej logiki". Prosta, bezpośrednia logika jest zawsze najlepszym podejściem, lecz rozpoznanie boskich prawd i wzajemnych relacji między nimi jest trudnym zadaniem, gdyż w Biblii znajdują się "tu trochę, tam trochę".

Kogo będzie uczył wiedzy? I kogo nauczy rozumienia nauki? Tych, którzy zostali odstawieni od mleka i oderwani od piersi. Bo przykazanie po przykazaniu, przykazanie po przykazaniu; wiersz po wierszu, wiersz po wierszu; tu trochę, tam trochę. Izajasz 28:9, 10.

To także trudne zadanie, gdy twoja grupa docelowa składa się z osób zaznajomionych z podstawowymi prawdami, które poruszasz, ale są też tacy, dla których to wszystko jest nowe. Praktycznie wszystkie prawdy, które zamierzam zarysować w tym artykule, można znaleźć w Tablicach Habakuka. Z obawy, by nie zabrzmiało to tak, jakbym posługiwał się „okrężną logiką”, powiem z góry, dokąd zmierzamy, zanim tam faktycznie dotrzemy.

W 1863 roku laodycejski adwentyzm millerowski postawił posąg zazdrości. Posąg zazdrości reprezentuje pierwsze z czterech pokoleń laodycejskiego adwentyzmu.

Wtedy rzekł do mnie: Synu człowieczy, podnieś teraz wzrok ku północy. Podniosłem więc wzrok ku północy i oto na północy, przy bramie ołtarza, u wejścia był ów obraz zazdrości. Ezechiel 8:5.

Cztery pokolenia Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego są przedstawione w różnych fragmentach Pisma Świętego, ale jako główny punkt odniesienia posługuję się ósmym rozdziałem Księgi Ezechiela. Powodem jest to, że rozdział ósmy prowadzi do rozdziału dziewiątego. W dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela zobrazowane jest zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, a w tomie piątym Świadectw Siostra White jednoznacznie na to wskazuje. W komentarzach Siostry White wyraźnie mowa o dwóch klasach czcicieli w Jerozolimie, gdy ma miejsce pieczętowanie. Ezechiel czyni to samo, a klasa, która nie otrzymuje pieczęci, jest przedstawiona w rozdziale ósmym.

Ci, którzy nie czują żalu z powodu własnego upadku duchowego ani nie oplakują grzechów innych, pozostaną bez pieczęci Bożej. Pan zleca swoim posłańcom, mężom z narzędziami zagłady w rękach: 'Idźcie za nim przez miasto i uderzajcie; niech wasze oko nie oszczędza ani

się nie litujcie; wytracajcie doszczętnie starców i młodzieńców, dziewice, małe dzieci i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do żadnego człowieka, na którym jest znak; i zacznijcie od Mojej świątyni. Wtedy zaczęli od starców, którzy byli przed domem.'

„Tu widzimy, że Kościół — świątynia Pana — jako pierwszy odczuł cios gniewu Bożego. Starsi mężowie, ci, którym Bóg dał wielkie światło i którzy stali na straży duchowych interesów ludu, zdradzili powierzone im zaufanie. Przyjęli stanowisko, że nie powinniśmy oczekiwać cudów i wyraźnych przejawów mocy Bożej jak w dawnych dniach. Czasy się zmieniły. Te słowa umacniają ich niewiarę, a oni mówią: Pan nie uczyni dobra ani nie uczyni zła. Jest zbyt miłosierny, by nawiedzić swój lud sądem. Tak więc 'Pokój i bezpieczeństwo' to okrzyk ludzi, którzy już nigdy nie podniosą swego głosu jak trąba, aby ukazać ludowi Bożemu jego przestępstwa, a domowi Jakuba jego grzechy. Te nieme psy, które nie chciały szczekać, są tymi, którzy odczuwają sprawiedliwą pomstę obrażonego Boga. Mężczyźni, panny i małe dzieci wszyscy giną razem.” Świadectwa, tom 5, 211.

Rozdział ósmy opisuje tych w Jerozolimie — „kościół” — którzy w czwartej z czterech generacji są przedstawieni jako oddający pokłon słońcu.

I wprowadził mnie na wewnętrzny dziedziniec domu Pana, a oto u wejścia do świątyni Pana, między przedsionkiem a ołtarzem, było około dwudziestu pięciu mężczyzn, z plecami zwróconymi do świątyni Pana, a twarzami ku wschodowi; i oddawali pokłon słońcu ku wschodowi. Wtedy rzekł do mnie: Czy widziałeś to, synu człowieczy? Czy to mała rzecz dla domu Judy, że popełniają tu obrzydliwości, jakie tu popełniają? Bo napełnili kraj przemocą i znowu pobudzają mnie do gniewu; i oto przykładają gałązkę do nosa. Dlatego i ja postąpię w zapalczywości: moje oko nie oszczędzi ani nie zlituję się; a choć będą wołać donośnym głosem do moich uszu, jednak ich nie wysłucham. Ezechiel 8:16-18.

Podobnie jak w przypadku złej wieści dziesięciu zwiadowców, dwudziestu pięciu przywódców buntu, którzy oddają cześć słońcu, „sprovokowało” Pana do gniewu. Prawo niedzielne jest „dniem prowokacji”, na który wskazują prorocy. Rozdział dziewiąty opisuje tych, którzy otrzymują pieczęć Bożą w tym samym czasie, gdyż po prostu powtarza i rozwija rozdział ósmy.

"To opieczętowanie sług Bożych [Objawienie 7] jest tym samym, które zostało ukazane Ezechielowi w widzeniu." Świadectwa dla kaznodziejów, 445.

W 1863 roku pierwsze pokolenie laodycejskiego adwentyzmu rozpoczęło swoją wędrówkę przez pustynię. Historią proroczą, która w 1863 roku identyfikuje obraz zazdrości, był złoty cielec Aarona. Prorocze cechy złotego cielca polegają na tym, że był obrazem bestii i był ze złota. Złoto jest symbolem Babilonu, więc złoty cielec Aarona był obrazem bestii Babilonu. Obraz bestii jest definiowany wyłącznie jako połączenie kościoła i państwa, przy czym kościół kontroluje tę relację.

Ale czym jest „obraz dla bestii”? I jak ma zostać utworzony? Obraz tworzy dwurożna bestia i jest on obrazem dla bestii. Nazywany jest także obrazem bestii. Aby więc dowiedzieć się, jaki jest ten obraz i jak ma zostać utworzony, musimy zbadać cechy samej bestii — papieżstwa.

"Kiedy wczesny Kościół uległ zepsuciu, odchodząc od prostoty ewangelii i przyjmując pogańskie obrzędy oraz zwyczaje, utracił Ducha i moc Bożą; i aby kontrolować sumienia

ludzi, szukał poparcia władzy świeckiej. Rezultatem było papieństwo, Kościół, który sprawował kontrolę nad władzą państwową i wykorzystywał ją do realizacji własnych celów, zwłaszcza do karania 'herezji'. Aby Stany Zjednoczone utworzyły obraz bestii, władza religijna musi w takim stopniu kontrolować władzę cywilną, aby władza państwowa była również wykorzystywana przez Kościół do realizacji jego własnych celów." Wielki bój, 443.

Cieleń zbudowane przez Aarona powstało, gdy Mojżesz otrzymywał Dziesięć Przykazań. Drugie przykazanie zakazuje oddawania czci bożkom i zawiera częściowy opis charakteru Boga, gdy określa Go jako Boga zazdrosnego.

Nie będziesz czynił sobie rzeźby ani żadnej podobizny czegokolwiek, co jest w niebie w górze, ani na ziemi w dole, ani w wodach pod ziemią; nie będziesz się im kłaniał ani im służył; gdyż Ja, Pan, Twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który nawiedza winę ojców na dzieciach do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy Mnie nienawidzą; a okazuje miłosierdzie tysiącom tych, którzy Mnie miłują i zachowują Moje przykazania. Księga Wyjścia 20:4–6.

Wizerunek złotego cielca Aarona, będąc bożkiem, stanowi posąg zazdrości, gdyż wywołał sprawiedliwe oburzenie, które skłoniło Mojżesza do rzucenia i rozbicia pierwszych dwóch tablic Dziesięciu Przykazań. Zamierzamy wykazać, że fałszywa tablica z 1863 roku była symbolizowana przez złotego cielca Aarona. Boża zazdrość objawiła się wobec złotego cielca Aarona, gdyż złoty cielec przedstawiał fałszywego boga. Cielec był fałszywym przedstawieniem Boga. Aaron ogłosił, że przedstawia bogów, którzy wyprowadzili ich z egipskiej niewoli. Dwie tablice, które Mojżesz złamał właśnie w tej historii, były „odpisem” charakteru prawdziwego Boga, Boga, który rzeczywiście wyprowadził ich z Egiptu. Fałszywa tablica sporządzona w 1863 roku jest posągiem zazdrości, ponieważ złamała dwie tablice z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, usuwając siedem czasów przysięgi Mojżesza.

Widziałem, że wykres z 1843 roku był kierowany ręką Pana i że nie należy go zmieniać; że liczby były takie, jak On chciał; że Jego ręka była nad nim i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go zobaczyć, dopóki Jego ręka nie została odjęta. Wczesne pisma, 74, 75.

Ponadto Ellen White dodaje do nakazu niezmienniania wykresu z 1843 roku zastrzeżenie: „chyba że z natchnienia”.

Widziałem, że stary wykres został sporządzony pod kierownictwem Pana i że nie należy na nim zmieniać żadnej liczby, chyba że z Bożego natchnienia. Widziałem, że liczby na wykresie były takie, jak Bóg chciał, aby były, i że Jego ręka była nad nim i zakryła błąd w niektórych liczbach, tak aby nikt go nie dostrzegł, dopóki nie odjął swojej ręki. Spalding i Magan, 2.

James i Ellen White mieszkali u rodziny Otisa Nicholasa, gdy Nichols przygotował i wydał wykres z 1850 roku. Jedyną rzeczą, która została „zmieniona” na wykresie z 1850 roku, było użycie roku „1844” w miejsce roku „1843”, który był przedstawiony na wykresie z 1843 roku. Jedyną „zmianą” była poprawka „błędu”, który Bóg zakrył swoją ręką. Natchnienie prorokini znajdowało się w samym domu, w którym wykres z 1843 roku został „zmieniony” w wykres z 1850 roku, a siedem czasów z Księgi Kapłańskiej 26 pozostało umieszczone na tym wykresie, tak jak było na wykresie z 1843 roku.

Drugie przykazanie zawiera kolejny element tej prorockiej układanki, gdyż stwierdza, że Bóg liczy pokolenia, aż nawiedzi nieprawość, która występuje. W 1863 roku rozpoczęło się pierwsze z czterech pokoleń Kościoła Adventystów Dnia Siódmego, gdyż wówczas zakończył się ruch millerowski.

Dwie tablice Dziesięciu Przykazań prefigurują dwie tablice Habakuka, ale prefigurują także dwa chleby kołysania Pięćdziesiątnicy, które były jedyną ofiarą w służbie świątynnej zawierającą grzech. Przejaw mocy Bożej przy nadaniu Dziesięciu Przykazań, przejaw mocy Bożej przy wylaniu pięćdziesiątniczym oraz przejaw mocy Bożej w historii dwóch tablic milerystów – wszystko to prefiguruje ostateczny przejaw wylania Ducha Świętego w późnym deszczu. Dwa chleby kołysania Pięćdziesiątnicy przedstawiają sto czterdzieści cztery tysiące, którzy zostają podniesieni jako sztandar podczas późnego deszczu.

Pięćdziesiątnicze chleby kołysane miały być przygotowane z "kwasem", który symbolizuje grzech, lecz kwas był niszczone w procesie pieczenia.

Tymczasem, gdy zgromadziły się niezliczone tłumy ludzi, tak że jedni deptali po drugich, zaczął przede wszystkim mówić do swoich uczniów: Strzeżcie się kwasu faryzeuszy, którym jest obłuda. Łukasz 12:1.

Chleby kołysania były ofiarą z pierwocin.

Przynieście z waszych siedzib dwa chleby na ofiarę kołysania: z dwóch dziesiątych efy przedniej mąki; będą pieczone na kwasie; są to pierwociny dla Pana. Księga Kapłańska 23:17.

Sto czterdzieści cztery tysiące są ofiarą z pierwocin w dniach ostatecznych.

I spojrzałem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z nim sto czterdzieści cztery tysiące, mający na czołach wypisane imię jego Ojca. I usłyszałem głos z nieba, jak głos wielu wód i jak głos wielkiego gromu; i usłyszałem głos harfiarzy grających na swoich harfach; i śpiewali jakby nową pieśń przed tronem, i przed czterema istotami żyjącymi oraz przed starcami; a nikt nie mógł nauczyć się tej pieśni oprócz stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali wykupieni z ziemi. To są ci, którzy nie skalali się z kobietami; bo są dziewicami. To ci, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali wykupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. A w ich ustach nie znaleziono fałszu; są bowiem nienaganni przed tronem Boga. Objawienie 14:1-5.

Klasa czcicieli w dniach ostatecznych, którzy nigdy nie umrą, reprezentowana przez Eliasza, w pełni przewycięży grzech, gdyż ogień oczyszczenia, który sprowadza na nich Posłaniec Przymierza, dokładnie wypala i usuwa zakwas spośród synów Lewiego.

Oto ja posyłam mego posłańca, a on przygotuje drogę przede mną; a Pan, którego szukacie, nagle przyjdzie do swojej świątyni, nawet posłaniec przymierza, w którym macie upodobanie. Oto przyjdzie, mówi Pan Zastępów. Lecz kto zdoła znieść dzień jego przyjścia? I kto się ostoi, gdy się ukaże? Bo on jest jak ogień wytapiacza i jak ług folusznika. I zasiądzie jak ten, co wytapia i oczyszcza srebro; i oczyści synów Lewiego, i przeczyści ich jak złoto i srebro, aby składali Panu ofiarę w sprawiedliwości. Wtedy ofiara Judy i Jerozolimy będzie miła Panu, jak

za dawnych dni i jak w latach minionych. Malachiasza 3:1-4.

Ofiara, która jest „jak za dawnych dni”, to pięćdziesiątnicowa ofiara kołysana z dwóch chlebów. Uniesiono ją jako ofiarę, wskazując na dwóch proroków zabitych na ulicach, którzy następnie zostają uniesieni do nieba jako znak, na początku kryzysu ustawy niedzielnej.

Kiedy Aaron sporządził swoje złote cielę, oświadczył, że to cielę to bogowie, którzy wyprowadzili ich z Egiptu, a następnie ogłosił święto dla Pana.

A on wziął je z ich rąk i po odlaniu cielca nadał mu kształt rylcem; a oni powiedzieli: Oto twoi bogowie, Izraelu, którzy cię wyprowadzili z ziemi egipskiej. A gdy Aaron to zobaczył, zbudował przed nim ołtarz; i Aaron ogłosił, mówiąc: Jutro będzie święto dla Pana. Wyjścia 32:4-5.

Gdy północne królestwo Izraela odłączyło się od południowego królestwa Judy, Jeroboam, pierwszy król Izraela, celowo wprowadził fałszywy kult w dwóch miastach, wypowiedział te same słowa co Aaron, twierdząc, że jego dwa złote cielce są bogami, którzy wyprowadzili ich z Egiptu, i ustanowił fałszywe święto, tak jak uczynił Aaron.

A Jeroboam mówił w swoim sercu: Teraz królestwo wróci do domu Dawida. Jeśli ten lud będzie chodził, aby składać ofiary w domu Pana w Jerozolimie, wtedy serce tego ludu zwróci się z powrotem do ich pana, do Roboama, króla Judy; a mnie zabiją i wrócą do Roboama, króla Judy. Toteż król naradził się i sporządził dwa złote cielce, i rzekł do ludu: Za ciężko wam chodzić do Jerozolimy. Oto twoi bogowie, Izraelu, którzy cię wyprowadzili z ziemi egipskiej. I jednego postawił w Betelu, a drugiego umieścił w Dan. I rzecz ta stała się grzechem, gdyż lud chodził oddawać pokłon przed jednym z nich, aż do Dan. I zbudował dom na wyżynach oraz ustanowił kapłanów spośród najniższego stanu ludu, którzy nie byli z synów Lewiego. I Jeroboam ustanowił święto w ósmym miesiącu, piętnastego dnia miesiąca, na wzór święta, które jest w Judzie, i składał ofiary na ołtarzu. Tak uczynił w Betelu, składając ofiary cielcom, które uczynił; i osadził w Betelu kapłanów wyżyn, które uczynił. A piętnastego dnia ósmego miesiąca, w miesiącu, który wymyślił według własnego serca, złożył ofiary na ołtarzu, który uczynił w Betelu, i ustanowił święto dla synów Izraela; składał ofiary na ołtarzu i spalał kadzidło. 1 Księga Królewska 12:26-33.

Dan oznacza sąd i reprezentuje państwo; Betel oznacza dom Boży. Zarówno w przypadku buntu Aarona, jak i króla Jeroboama, symbole wskazują na połączenie kościoła i państwa, do którego ostatecznie dochodzi przy wprowadzeniu prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych.

Prawo niedzielne występuje na końcu adwentyzmu, a na początku adwentyzmu ruch, który latem 1844 roku został zidentyfikowany jako protestancki róg, prawnie połączył się z republikańskim rogiem. Tak więc bunt Aarona i Jeroboama reprezentuje zarówno rok 1863, jak i wkrótce nadchodzące prawo niedzielne.

Powód, dla którego posłaniec przymierza oczyszcza „synów Lewiego”, a nie któregokolwiek z innych plemion, jest taki, że podczas buntu związanego ze złotym cielcem Aarona to Lewici stanęli po stronie Mojżesza. Za ich wierność ustanowiono ich wówczas plemieniem

reprezentującym kapłaństwo, zaszczytem, który wcześniej miał przypadać pierwotnym z każdego plemienia. Dlatego Jeroboam dopilnował, by jego fałszywe kapłaństwo nie wywodziło się z synów Lewiego, i zamiast tego uczynił swoje kapłaństwo „z najniższych spośród ludu, którzy nie byli spośród synów Lewiego”.

Synowie Lewiego to ci, którzy zostają oczyszczeni ogniem jako sztandar lub ofiara kołysania podczas kryzysu ustawy niedzielnej. Historia kryzysu ustawy niedzielnej w dniach ostatecznych została zobrazowana przez kryzys z 1863 roku, kiedy nowo zidentyfikowany protestancki róg został prawnie powiązany z republikańskim rogiem. Mamy jeszcze jedną linię historii do omówienia, zanim zaczniemy analizować fragmenty, do których właśnie się odwołaliśmy.

Ta linia to rok 1856, a zajmiemy się tym w naszym następnym artykule.

"Przyjście Chrystusa jako naszego arcykapłana do miejsca najświętszego, w celu oczyszczenia świątyni, ukazane w Daniela 8:14; przyjście Syna Człowieczego do Sędziwego, przedstawione w Daniela 7:13; oraz przyjście Pana do Jego świątyni, przepowiedziane przez Malachiasza, są opisami tego samego wydarzenia; a jest to także przedstawione przez przyjście oblubieńca na wesele, opisane przez Chrystusa w przypowieści o dziesięciu pannach, u Mateusza 25." Wielki bój, 426.